

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 670/2016
14.06.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Наташом Бањац, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.Т., због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз-647/16 од 24.05.2016. године поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу ЗК бр.179/14 од 23.10.2015. године и Апелационог суда у Нишу 9Кж1 бр. 91/16 од 23.02.2016. године, у седници већа одржаној дана 14.06.2016. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз-647/16 од 24.05.2016. године поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу ЗК бр.179/14 од 23.10.2015. године и Апелационог суда у Нишу 9Кж1 бр. 91/16 од 23.02.2016. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Нишу ЗК бр.179/14 од 23.10.2015. године, окривљени Д.Т. оглашен је кривим за кривично дело тешка телесна повреда из члана 121. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног законика (КЗ) и осуђен на казну затвора у трајању од 2-две године у коју му се урачунава време проведено у притвору од 28.08.2012. године до 27.02.2013. године, уз обавезу окривљеног да плати суду на име трошкова кривичног поступка износ од 64.843,00 динара и на име судског паушала износ од 5.000,00 динара, све у року од 15 дана од правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, док је оштећени Н.Р. упућен на парницу ради остваривања имовинскоправног захтева.

Апелациони суд у Нишу, пресудом 9Кж1 бр. 91/16 од 23.02.2016. године, делимичним усвајањем жалби бранилаца окривљеног Д.Т., преиначио је пресуду Вишег суда у Нишу ЗК.бр.179/14 од 23.10.2015. године тако што је окривљеном у изречену казну затвора у трајању од 2-две године урачунао и време које је окривљени провео у притвору од 28.03.2009. године до 28.10.2009. године, док је жалбе

бранилаца окривљеног у осталом делу и жалбу Вишег јавног тужиоца у Нишу одбио као неосноване и у непреиначеном делу првостепену пресуду потврдио.

Републички јавни тужилац поднео је захтев за заштиту законитости против наведених правноснажних пресуда, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, и то битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП учињене у корист окривљеног Д.Т., са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости као основан и утврди да је правноснажним пресудама Вишег суда у Нишу ЗК 179/14 од 23.10.2015. године и Апелационог суда у Нишу 9Кж1 91/16 од 23.02.2016. године учињена битна повреда одредаба Законика о кривичном поступку и повреда Кривичног закона, те да је повређен закон у смислу одредбе члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП у корист окривљеног Д.Т. тако што је оглашен кривим и осуђен на казну затвора у трајању од 2 године због извршења кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 2. у вези са ставом 1. КЗ, а не кривичног дела убиство у покушају из члана 113. у вези са чланом 30.КЗ.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца браниоцу окр. Д.Т., адв. Г.Н. из Н., сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП) и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца је неоснован.

Републички јавни тужилац у захтеву за заштиту законитости истиче да је побијаним правноснажним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП јер су разлози у пресудама о чињеницама које су предмет доказивања потпуно нејасни и у знатној мери противречни, као и повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП јер су првостепени и другостепени суд на основу правилно утврђеног чињеничног стања извели погрешан закључак у погледу правне квалификације дела окривљеног, које су погрешно квалификовали као кривично дело тешка телесна повреда из члана 121. став 2. у вези са ставом 1. КЗ, а не као кривично дело убиство у покушају из члана 113. у вези са чланом 30.КЗ.

С предњим у вези, Републички јавни тужилац наводи да из утврђеног чињеничног стања произилази да је окр. Д.Т. у више наврата напао ошт. Н.Р., да му је нанео прву убодну рану у пределу грудног коша на 1,5 мм од срца, а другу у нивоу предње унутрашње стране десне надлактице, односно у пределу тела где се налазе витални органи, да је напад окривљеног престао искључиво услед отпора оштећеног и да је смртни исход избегнут услед тога што је оштећени побегао у оближњу болницу и благовремене лекарске интервенције. Тако утврђене чињенице које се

тичу понашања окривљеног, употребљеног средства (нож), интензитета и бројности удараца, локације повреде и њене дубине, по ставу Републичког јавног тужиоца упућују на закључак да је код окривљеног у тренутку извршења дела постојала намера да оштећеног лиши живота, односно да је морао знати да таквим својим поступцима може изазвати смрт оштећеног и да је то и хтео, па су закључци првостепеног и другостепеног суда да окривљени није хтео ни пристао да оштећеног лиши живота већ да га тешко телесно повреди како би га онеспособио за даљи сукоб и да су радњама окривљеног остварена обележја кривичног дела из члана 121. став 2. у вези са ставом 1. КЗ, погрешни и нејасни и противречни са садржајем изведених доказа, а разлози суда за те закључке нејасни и нелогични и самим тим неприхватљиви.

Изложене наводе захтева Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

Заузимајући становиште да код окр. Д.П.1 критичном приликом није постојао умишљај усмерен на лишавање живота ошт. Н.Р., првостепени суд, према разлозима изнетим на страни 13 став први првостепене пресуде, полази од утврђених чињеница да између окривљеног и оштећеног није постојао ранији конфликт ни сукоб, да је разлог њиховог сукоба критичном приликом непосредни претходни сукоб оштећеног са Д.П.2, пријатељем окривљеног који је слабије телесне грађе од оштећеног, због чега је окривљени покушао да се супротстави оштећеном и то најпре рукама у чему није успео и због сопствене слабије конституције у односу на оштећеног, те налази да наведене чињенице и околности указују да је намера окривљеног била само да оштећеног повреди како би га на тај начин онеспособио за даљи сукоб.

Другостепени суд прихвата као правилно предње становиште првостепеног суда и следствено томе правну оцену првостепеног суда дела окривљеног као кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 2. у вези са ставом 1. КЗ, као и разлоге за такву оцену изнете у првостепеној пресуди, које и понавља у својој пресуди, на страни 4 став други, при том наглашавајући несразмеру физичке снаге окривљеног и оштећеног у корист оштећеног, као разлога безуспешног покушаја окривљеног да се супротстави оштећеном само рукама који је завршио падом окривљеног на земљу, након чега је окривљени повредним оруђем замахивао ка оштећеном и потом му истим нанео повреде описане у побијаној правноснажној пресуди.

Следствено напред реченом, Врховни касациони суд налази да су неприхватљиви наводи у захтеву за заштиту законитости о учињеној битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, јер су овако дати разлози у побијаним правноснажним пресудама о чињеницама и околностима за које првостепени и другостепени суд налазе да су релевантне код оцене граница умишљаја окривљеног, јасни и непротивречни чињеничном стању, за које и Републички јавни тужилац у захтеву наводи да је правилно утврђено. Истицањем, пак, да су разлози за наведено становиште суда изнети у првостепеној и другостепеној пресуди нелогични и стога неприхватљиви, не указује се на битну

повреду поступка о којој је реч, већ се оспорава правилност чињеничних закључака суда.

Неосновано се по оцени овог суда захтевом истиче повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП и с тим у вези оспорава као погрешан закључак првостепеног и другостепеног суда о границама умишљаја окривљеног и правна оцена дела окривљеног изнета у побијаној правноснажној пресуди.

Насупрот наводима захтева, непостојање ранијег конфликта између окривљеног и оштећеног, разлог због којег окривљени долази у сукоб са оштећеним критином приликом (помоћ нападнутом пријатељу), као и покушај окривљеног да се супротстави оштећеном само сопственом физичком снагом и прибегавање повредном оруђу тек пошто у томе није успео због снажније телесне конституције оштећеног, који је у физичком контакту оборио окривљеног, према правилном закључку првостепеног и другостепеног суда, околности су од значаја и опредељујуће у конкретном случају за оцену тренутног умишљаја окривљеног, као околности које искључују одређено мотивисано понашање и намерне радње окривљеног у правцу остварења последице која је опредељена оптужбом (лишење живота оштећеног). Стога се без основа у захтеву инсистира на врсти и карактеру повредног оруђа, начину и последици употребе истог, као опредељујућег фактора за наводно постојање директног умишљаја за лишавање живота оштећеног.

Налазећи, из изнетих разлога, да побијаним правноснажним пресудама нису учињене повреде закона из чл. 438. став 2. тачка 2) и 439. тачка 2) ЗКП, на које се неосновано указује у захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца, Врховни касациони суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Наташа Бањац,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.